

11. 9. 2024

ID: 118544

Veřejný příslib

Ačkoliv požadovaný výkon ve veřejném příslibu odměny nepředstavuje (skutečnou) podmínku ve smyslu § 548 a násl. o. z., lze analogicky úpravu o záměrném zmaření (skutečné) podmínky aplikovat i na požadovaný výkon veřejného příslibu odměny, neboť svým účelem a smyslem (teleologií) se podmínky požadovaného výkonu v tomto směru povaze (skutečných) podmínek blíží. Proto právní úprava fikce splnění podmínky podle § 549 odst. 2 o. z. se (analogicky) uplatní i pro posouzení záměrného zmaření splnění podmínky veřejného příslibu odměny příslibujícím.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 1694/2023-470 ze dne 29.5.2024)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobce INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z.s., sídlem v P., zastoupené JUDr. J.F., advokátem se sídlem v P., proti žalované STUDENT AGENCY k.s., sídlem v B., o zaplacení 14 859 022 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 23 C 99/2018, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 1. 2023, č. j. 4 Co 34/2022-430, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 1. 2023, č. j. 4 Co 34/2022-430, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2022, č. j. 23 C 99/2018-391, ve výrocích I. a III., se zrušují a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

I. Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Brně rozsudkem (v pořadí již třetím) ze dne 17. 5. 2022, č. j. 23 C 99/2018-391, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 12 143 294,80 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p.a. z částky 11 171 056,22 Kč od 16. 5. 2018 do zaplacení a dále spolu s úrokem z prodlení ve výši 9 % p.a. z částky 972 238,58 Kč od 27. 9. 2018 do zaplacení (výrok I.), co do částky 2 715 727,20 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p.a. z částky 2 715 727,20 Kč od 16. 5. 2018 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III.).

2. Rozhodl tak v řízení vedeném o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení původně částky 24 515 883 Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení, neboť žalovaná dle tvrzení žalobce, aniž by uzavřela se žalobcem jako kolektivním správcem práv s autorským právem souvisejících licenční smlouvu, provozovala ve svých autobusech v období od 1. 1. 2015 do 31. 8. 2018 rozhlasové a televizní vysílání.

3. V části řízení, která se týkala nároku žalobce za období od 1. 1. 2015 do 18. 11. 2015 ve výši 4 828 353 a za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 ve výši 4 828 508, bylo již o žalobě pravomocně rozhodnuto (v pořadí prvním) rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 21. 5. 2019, č. j. 23 C 99/2018-88, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Co 27/2019-191, proti němž byla dovolání žalobce a žalované v tomto rozsahu odmítnuta rozsudkem dovolacího soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 27 Cdo 2309/2020-239 (dále též jen „předchozí rozsudek dovolacího soudu“).

4. V řízení tak nadále zbyl nárok žalobce za období od 19. 11. 2015 do 31. 12. 2017 ve výši 14.859.022 Kč, o němž soud prvního stupně rozhodl shora uvedeným rozsudkem ze dne 17. 5. 2022.

5. K odvolání žalované proti výrokům I. a III. tohoto rozsudku soudu prvního stupně odvolací soud rozsudkem ze dne 5. 1. 2023, č. j. 4 Co 34/2022-430, rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a III. potvrdil (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

6. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně. Soudy uzavřely, že v předmětném období žalovaná umožňovala ve svých autobusech příjem rozhlasového a televizního vysílání, přičemž tak činila bez uzavření licenční smlouvy se žalobcem. Žalované tak vzniklo na úkor žalobce (resp. na úkor nositelů práv, jež žalobce kolektivně spravuje) bezdůvodné obohacení, přičemž výši tohoto bezdůvodného obohacení soudy určily dle § 40 odst. 4 zákona č. [121/2000](#) Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve výši dvojnásobku odměny, která byla obvyklá za poskytnutí licence v době neoprávněného užití. Při určení obvyklé odměny pak soudy vycházely ze sazebníku dalšího kolektivní správce práv, a to Ochranného svazu autorského pro práva k dílům hudebním, z.s. (dále též jen „OSA“).

7. Soudy dále dospěly k závěru, že žalobce dne 21. 12. 2017 veřejně vyhlásil, že v případě, kdy oprávněný (uchazeč) měl do 31. 12. 2017 uzavřenou licenční smlouvu se žalobcem nebo kolektivním správcem OSA a zároveň oprávněný (uchazeč) uzavřel jedinou licenční smlouvu prostřednictvím kontaktního místa OSA po 1. 1. 2018, má takový oprávněný (uchazeč) právo na odměnu ve formě závazku žalobce nevytvářet zpětně své nároky.

8. Odvolací soud v dovoláním napadeném rozsudku uzavřel, že v důsledku závazného právního názoru dovolacího soudu v jeho předchozím rozsudku o tom, že žalovaná druhou podmínku, spočívající v uzavření jediné licenční smlouvy prostřednictvím kontaktního místa OSA po 1. 1. 2018, nesplnila, když žalovaná po tomto datu žádnou licenční smlouvu prostřednictvím kontaktního místa (mimo jiné) se žalobcem neuzavřela, se v řízení nelze nadále zabývat obranou žalované založenou na tvrzení, že druhou podmínku je třeba považovat za splněnou z důvodu jejího záměrného zmaření ze strany žalobce ve smyslu § 549 odst. 2 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“).

II. Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti oběma výrokům rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, které považuje za přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázek hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a pro otázky hmotného a procesního práva, které nebyly dovolacím soudem dosud vyřešeny, a to konkrétně otázek:

i) zda může být některá z podmínek veřejného příslibu splněna fikcí na základě zmaření jejího splnění příslibujícím ve smyslu § 549 odst. 2 o. z.,

ii) zda lze úmyslné neumožnění splnění druhé podmínky veřejného příslibu učiněného žalobcem (tj. uzavření jediné licenční smlouvy prostřednictvím kontaktního místa OSA po 1. 1. 2018) ze strany žalobce právně posoudit jako její zmaření a v tomto důsledku jako splnění dané podmínky fikcí ve smyslu ustanovení § 549 odst. 2 o. z.,

iii) zda je odchýlením se od závazného právního názoru dovolacího soudu situace, kdy soudy nižších stupňů interpretují rozhodnutí dovolacího soudu příliš extenzivním způsobem, kterým podstatným způsobem rozšiřují právní posouzení dovolacího soudu v závazném právním názoru dovolacího

soudu,

iv) zda lze pro určení obvyklé autorské odměny kolektivního správce aplikovat v době, kdy daný sazebník neobsahoval konkrétní sazbu pro daného uživatele, pozdější sazebník daného (stejného) kolektivního správce, který konkrétní sazbu pro daného uživatele již obsahuje,

v) zda lze při určení obvyklé autorské odměny žalobce vycházet ze sazebníku OSA ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu (rozsudků ze dne 21. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1759/2011, a ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015) i za situace, kdy lze obvyklou autorskou odměnu žalobce určit i z pozdějších sazebníků již obsahujících konkrétní sazbu pro žalovanou, která se v letech mění pouze o inflaci a významně se liší od sazby OSA aplikované analogicky dle uvedené judikatury,

vi) zda je v souladu s čl. 102 Smlouvy o fungování EU aplikace sazby jiného kolektivního správce, kterou v dané době žádný uživatel danému kolektivnímu správci nehradil, a která je v porovnání se sazbami hrazenými srovnatelnými uživateli a/nebo v porovnání s aktuálními sazebníky daného kolektivního správce nepřiměřená, pro určení obvyklé autorské odměny, resp. zda takový postup není postupem, kterým vnitrostátní soud aprobejuje zneužití dominantního postavení kolektivního správce v podobě aplikace nepřiměřených a nerovných obchodních podmínek.

10. Žalovaná dále namítla, že soudy v dalším řízení (po vydání předchozího rozsudku dovolacího soudu v projednávané ve věci) neprovedly jí navržené důkazy k prokázání tvrzení o obsazenosti provozovaných autobusů za období do 31. 12. 2017 a o obvyklé výši autorské odměny z důvodu uplatnění těchto důkazů po tzv. koncentraci řízení, ačkoli dosavadní dokazování bylo vedeno výlučně k období roku 2018.

11. Dovolatelka uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a o. s. ř.) a navrhuje, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že se žaloba zamítá, případně aby rozsudek odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a III., zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

12. Žalobce se k podanému dovolání vyjádřil tak, že navrhuje, aby dovolací soud dovolání žalované pro nepřipustnost odmítl, případně aby je jako nedůvodné zamítl.

III. Připustnost dovolání

13. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., zkoumal, zda je dovolání přípustné.

14. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

15. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

16. Podle § 241a odst. 2 o. s. ř. v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

17. Dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu jen z důvodů uplatněných v dovolání. Jestliže je dovolání přípustné, přihlédně k případným vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

18. Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu v rozsahu obou výroků. Dovolací soud – s přihlédnutím k obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) – zohlednil, že proti nákladovému výroku napadeného rozsudku dovolání ve skutečnosti nesměruje, neboť ve vztahu k uvedenému výroku postrádá dovolání jakékoli odůvodnění. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. ostatně ani dovolání proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení není přípustné.

19. Přípustnost dovolání nezakládají otázky dovolatelky iv) až vi), neboť tyto otázky již byly dovolacím soudem vyřešeny, a to i v dovolatelkou citovaných rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1759/2011, a ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015, přičemž odvolací soud postupoval v souladu se závěry uvedenými v těchto rozhodnutích. Dovolatelka nepředkládá dovolacímu soudu otázky neřešené, nýbrž pouze polemizuje se způsobem, jakým odvolací soud (jakož i soud prvního stupně) přistoupil ke zjištění obvyklé výše licenční odměny. V dané věci navíc způsob zjištění obvyklé výše licenční odměny prostřednictvím sazebníku OSA aproboval dovolací soud ve svém předchozím rozsudku ve věci (v jeho odmítací části), přičemž ústavní stížnost žalované proti tomuto rozsudku (proti jeho odmítací části) byla Ústavním soudem odmítnuta usnesením ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. III. ÚS 404/21, pro zjevnou neopodstatněnost (srov. zejm. bod 13). Proto postupovali odvolací soud při zjištění obvyklé výše licenční odměny pro období od 19. 11. 2015 do 31. 12. 2017 (kdy sazebník žalobce rovněž neobsahoval sazbu odměny za užití předmětů ochrany provozováním rozhlasového nebo televizního vysílání v autobusech) v souladu se závěry shora uvedených rozhodnutí, včetně předchozího rozsudku odvolacího soudu v projednávané věci, nikterak se od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu neodchýlil.

20. Rovněž otázka ii) přípustnost dovolání nezakládá. Dovolatelka podanou otázku založila na tvrzení, že došlo k úmyslnému znemožnění splnění druhé podmínky veřejného příslibu žalobcem. Takový závěr však odvolací soud neučinil. Přípustnost dovolání nemůže založit otázka zakládající se na závěru, který si na podporu svého tvrzení zformuluje sám dovolatel, neboť se tak jedná o otázku, na niž napadené rozhodnutí nezávisí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2006, sp. zn. 29 Odo 1203/2004, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 32 Cdo 5632/2016, popř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2442/2020).

21. Dovolání nečiní přípustným ani námitka dovolatelky, že soudy v dalším řízení (po vydání předchozího rozsudku odvolacího soudu v projednávané věci) neprovedly jí navržené důkazy k prokázání jejího tvrzení o obsazenosti provozovaných autobusů za období do 31. 12. 2017, resp. o obvyklé výši autorské odměny v tomto období, z důvodu uplatnění těchto důkazů po tzv. koncentraci řízení, neboť tím žalovaná uplatňuje námitku vady řízení, kterou se dovolací soud zabývá podle § 242 odst. 3 o. s. ř. pouze tehdy, je-li dovolání přípustné, což ve vztahu k posouzení výše obvyklé odměny za užití předmětů ochrany v období od 19. 11. 2015 do 31. 12. 2017, resp. výše nároku žalobce za toto období, není, jak zdůvodněno shora. Vada řízení přitom sama o sobě přípustnost dovolání nezakládá (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3500/2019, uveřejněný pod číslem 46/2021 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 1453/2014, ze dne 4. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4905/2014, či ze dne 20. 2. 2018, sp. zn. 32 Cdo 3295/2017).

22. K tomu pak lze doplnit, že se v tomto případě nejednalo o ani o tzv. opomenuté důkazy, když podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího i Ústavního soudu není soud povinen provést všechny důkazy navržené účastníky řízení. O tzv. opomenutý důkaz jde jen tehdy, jestliže soud o navržených důkazech nerozhodne, případně nevyloží, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Současně však platí, že nikoliv každé opomenutí důkazu nutně automaticky vede k porušení práva na spravedlivý proces, neboť v praxi se lze setkat s takovými důkazními návrhy účastníků řízení, které nemají k projednávání věci žádnou relevanci, nemohou vést k objasnění skutečností a otázek podstatných pro dané řízení, respektive mohou být dokonce i výrazem „zdržovací“ taktiky (k tomu srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2019, sp. zn. 29 Cdo 3900/2019, nebo ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. 29 Cdo 789/2020, či nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 1738/16). Soudy přitom ve svých rozhodnutích v projednávání věci srozumitelně vyložily, z jakých důvodů předmětné důkazy neprovedly.

23. Zároveň nelze pominout, že samotné skutkové závěry soudů nepodléhají dovolacímu přezkumu a samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) nelze (ani v režimu dovolacího řízení podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013) úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

24. Přitom skutkový závěr soudu prvního stupně, s nímž se odvolací soud ztotožnil, o výši obvyklé autorské odměny v rozhodném období v sobě neobsahuje ani žádný extrémní nesoulad ve vztahu k provedeným důkazům, resp. není zde nesoulad ani mezi právními závěry odvolacího soudu a jeho skutkovými zjištěními, neboť právní posouzení věci odvolacím soudem se v tomto ohledu odvíjí od výsledku hodnocení provedených (a v rozsudcích odvolacího soudu a soudu prvního stupně popsáných) důkazů a nejedná se tak o projev svévole či excesu na poli dokazování a právního posouzení věci, jímž by mohlo být porušeno právo dovolatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

25. Přípustnost dovolání nicméně zakládá jednak otázka procesního práva týkající se rozsahu závaznosti právního názoru odvolacího soudu v jeho zrušujícím rozhodnutí [otázka žalované iii)], při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, a rovněž navazující otázka hmotného práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena [otázka žalované i)], zda může být některá z podmínek veřejného příslibu odměny splněna fikcí v důsledku záměrného zmaření splnění této podmínky příslibujícím.

IV. Důvodnost dovolání a právní úvahy odvolacího soudu

26. Právní posouzení věci je činnost soudu spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přizná, či nikoliv.

27. Nesprávným právním posouzením věci je obecně omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutková zjištění), tj. jestliže věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

28. Dovolání je důvodné.

K rozsahu závaznosti právního názoru dovolacího soudu

29. K otázce rozsahu závaznosti právního názoru dovolacího soudu v jeho zrušovacím rozhodnutí dospěl dovolací soud ve svém rozhodování k závěru, podle kterého při úvaze, v jakém směru je právní názor dovolacího soudu obsažený v jeho zrušovacím rozhodnutí pro soudy v dalším řízení závazný, je třeba vzít mimo jiné v úvahu to, že dovolací soud vždy nutně vychází z určitého skutkového základu, jehož východiskem byla zejména tvrzení účastníků a výsledky dokazování v dosavadním průběhu řízení. Uvedený skutkový základ věci se však může v řízení, které následuje po zrušovacím rozhodnutí dovolacího soudu, změnit, neboť účastníci mohou uvést další skutková tvrzení a označit důkazy a soud může dospět na základě provedených důkazů ke skutkovým zjištěním, která jsou odlišná od původních tvrzení účastníků nebo od původních výsledků dokazování. Dojde-li k tomu, že se v dalším řízení změní skutkový základ věci, ze kterého vycházel právní názor dovolacího soudu, je nepochybné, že za změněného skutkového základu věci se závaznost právního názoru dovolacího soudu nemůže uplatnit, neboť na odlišně zjištěný skutkový základ věci již nedopadá; za této situace jsou soudy povinny samostatně posuzovat i po právní stránce výsledky dokazování. Jinak řečeno, soudy jsou vázány jen takovým právním názorem, který byl skutečným základem zrušovacího rozhodnutí, přičemž závaznost právního názoru dovolacího soudu se v dalším řízení před soudy uplatní jen za předpokladu, že se po zrušení rozhodnutí odvolacího soudu, popřípadě též soudu prvního stupně, nezmění skutkový základ věci natolik, že je vyloučena aplikace právního názoru dovolacího soudu na nová skutková zjištění a na nový skutkový závěr ve věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1681/2004, a ze dne 3. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4616/2009, nebo jeho usnesení ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2946/2008).

30. Dovolací soud ve svém předchozím rozsudku v projednávané věci dospěl k závěru, že předmětný projev žalobce ze dne 21. 12. 2017 je veřejným příslibem odměny, v němž žalobce stanovil dvě podmínky, přičemž právo žalované na odměnu z tohoto veřejného příslibu nevzniklo, když žalovaná nesplnila druhou podmínku stanovenou žalobcem spočívající v uzavření jediné licenční smlouvy prostřednictvím kontaktního místa OSA po 1. 1. 2018. Vyšel ze zjištění soudů, že žalovaná po 1. 1. 2018 žádnou licenční smlouvu prostřednictvím kontaktního místa OSA neuzavřela. Přitom s ohledem na § 242 odst. 3 větu první o. s. ř., který stanoví, že rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání, dovolací soud v předchozím rozsudku ve věci nezkoumal (nemohl zkoumat) možnost (alternativního) splnění této podmínky veřejného příslibu fikcí, neboť ve vztahu k takovému právnímu posouzení odvolací soud neučinil žádný skutkový závěr.

31. Na věci v tomto směru nic nemění, zda žalovaná uplatnila v řízení své tvrzení, proč nemohla po 1. 1. 2018 se žalobcem uzavřít licenční smlouvu prostřednictvím kontaktního místa OSA, ještě před vydáním předchozího rozsudku dovolacího soudu v projednávané věci anebo zda se tak stalo až v dalším řízení, neboť dovolací soud při svém rozhodování vycházel (musel vycházet) výhradně ze skutkového stavu, jak ho zjistil odvolací soud (dovolací soud je takto zjištěným skutkovým stavem vázán), a nikoli z účastníky tvrzených (resp. jimi zformulovaných) skutkových přednesů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 22 Cdo 5039/2008, ze dne 4. 10. 2017, sp. zn. 23 Cdo 3349/2017, či ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5859/2017).

32. Závaznost právního názoru dovolacího soudu v jeho předchozím rozsudku v projednávané věci se tudíž vztahuje pouze ke skutkovému stavu založenému na (tehdejších) zjištěních soudů o neuzavření licenční smlouvy ze strany žalované prostřednictvím kontaktního místa OSA po 1. 1. 2018. Proto se právní názor dovolacího soudu nemůže uplatnit pro případ změny skutkového základu věci v dalším řízení, včetně případného (následného) zjištění soudů o skutečnostech rozhodujících pro závěr o záměrném zmaření splnění této podmínky ze strany žalobce, jenž odvolací soud v řízení před vydáním předchozího rozsudku dovolacího soudu v projednávané věci neučinil.

Ke zmaření podmínky veřejného příslibu

33. V důsledku shora uvedeného nesprávného právního názoru o rozsahu závaznosti předchozího rozsudku dovolacího soudu v projednávané věci odvolací soud neposuzoval, zda podmínka veřejného příslibu (vůbec) může být splněna fikcí na základě záměrného zmaření jejího splnění příslibujícím. Vzhledem k tomu, že žalovaná tuto obranu v řízení uplatnila (když ostatně soud prvního stupně v jeho v pořadí druhém rozsudku ve věci ze dne 1. 7. 2021, č. j. 23 C 99/2018-323, jenž byl následně odvolacím soudem v důsledku shora uvedeného nesprávného právního názoru zrušen usnesením ze dne 3. 2. 2022, č. j. 4 Co 44/2021-354, shledal tuto obranu žalované opodstatněnou), jedná se o otázku, na které právní posouzení věci závisí, a je tak namístě ji pro rozhodnutí ve věci vyřešit.

34. Podle § 2884 o. z. příslib odměny za nějaký výkon učiněný vůči osobě blíže neurčené zavazuje příslibujícího tehdy, byl-li příslib veřejně vyhlášen.

35. Podle § 2886 odst. 1 o. z. splní-li podmínky veřejného příslibu několik osob, náleží odměna tomu, kdo výkon provedl nejdříve, ledaže z veřejného příslibu plyne jiná vůle příslibujícího.

36. Podle § 10 odst. 1 o. z. nelze-li právní případ rozhodnout na základě výslovného ustanovení, posoudí se podle ustanovení, které se týká právního případu co do obsahu a účelu posuzovanému právnímu případu nejbližšího.

37. K povaze veřejného příslibu odměny dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k závěru (na základě právní úpravy podle § 850 a násl. zák. č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, dále též jen „obč. zák.“, účinné do 31. 12. 2013), jenž se uplatní obdobně také v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 [k tomu srov. přechodí rozsudek dovolacího soudu v projednávané věci; rovněž srov. důvodovou zprávu k návrhu účinného občanského zákoníku z roku 2012, sněmovní tisk č. 362/0, 6. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu, 2010-2013 (dále též jen „důvodová zpráva k o. z.“), jenž vychází z historické návaznosti účinné právní úpravy na dřívější tuzemské předpisy, tj. předpisy založené na tzv. teorii slibu, počínaje úpravou v § 860 a násl. o. z. o., ve znění novelizace z roku 1916, obdobně pak dle § 1117 a násl. osnovy vládního návrhu občanského zákoníku z roku 1937, k tomu srov. důvodovou zprávu k její Hlavě 25 (§ 690 až 785); obdobně rovněž na úrovni nadnárodních (akademických) projektů unifikace (evropského) soukromého práva srov. zejm. čl. II.-1:103 (2) Společného referenčního rámce (Draft Common Frame of Reference); k odlišným římskoprávním základům a následnému teoretickému vývoji institutu srov. např. ZIMMERMANN, R. *The Law of Obligations. Roman Foundations of the Civilian Tradition*. Oxford: Oxford University Press, 1996, str. 572 a násl.; k tuzemské závazkové podstatě veřejného příslibu v odborné literatuře srov. např. von MAYR, R. *Die Auslobung. Eine zivilistische Untersuchung*. 1. vydání. Vídeň: Manzsche Verlags- und Universitätsbuchhandlung, 1905, str. 108 a násl. HELLER, J. *O veřejném příslibení s úvodem o perfekci smluv*. 1. vydání. Praha: Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1916, str. 34. KRČMÁŘ, J. *Poznámky k ústavu veřejného příslibení*. Sborník věd právních a státních, 1918, str. 2. SEDLÁČEK, J. *Obligační právo*. 2. vydání. Brno: Právník, 1933, str. 172], že veřejný příslib je jednostranným právním jednáním, které není adresované, tedy je určeno blíže neurčenému okruhu osob (uchazečů). Přislibující se jednostranným vyhlášením veřejného příslibu zavazuje, že v případě provedení výkonu splní uchazeči odměnu. Příslib proto musí obsahovat projev vůle, kterým se příslibující zavazuje, že poskytne odměnu tomu, kdo požadovaným výkonem splní stanovené podmínky, a určení odměny, na kterou uchazeči při splnění takového výkonu vznikne právo. Přislibující může okruh uchazečů omezit či určit lhůtu ke splnění požadovaného výkonu. Závazek poskytnutí odměny mezi příslibujícím a konkrétní oprávněnou osobou vzniká až splněním zadání veřejného příslibu v souladu s vyhlášenými podmínkami, a to přímo - bez uzavření smlouvy. Obsahem tohoto závazku je pohledávka uchazeče (a tomu odpovídající dluh příslibujícího) na poskytnutí příslibené odměny, o níž může rozhodnout soud. Odměnou může být v zásadě jakákoli (dovolená, možná) majetková hodnota (srov. závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 33 Cdo 2945/2008, a ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1454/2000).

38. Výraz „podmínka“ přitom nemá v soukromém právu jednotný význam. Užívá se jednak pro označení tzv. skutečných podmínek ve smyslu (sjednaných) rozhodujících skutečností (okolností) významných pro účinnost samotného právního jednání závislých na vůli jednajících stran. Význam těchto podmínek vyložil Nejvyšší soud v poměrech právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 (dle § 36 obč. zák.) např. ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2004, sp. zn. 29 Odo 31/2004, uveřejněném pod číslem 63/2005 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

39. Zde uzavřel, že podmínka je vedlejším ustanovením v právním jednání (tzv. *accidentalia negotii*), kterým se účinnost právního jednání, tj. skutečný vznik, změna či zánik subjektivních soukromých práv a povinností (resp. vznik samotného právního poměru), činí závislým na skutečnosti, která je subjektům právního jednání neznámá (je pro ně nejistá). V případě odkládací podmínky spočívá její význam v tom, že účinky právního jednání nastanou až jejím splněním. Do splnění, nesplnění či zmaření podmínky existuje stav nejistoty, kdy se neví, zda učiněné právní jednání, které je jinak platné a závazné, avšak není ještě účinné, nabude vůbec právní účinky. Splněním odkládací podmínky nabude právní jednání právní účinky, a to od doby splnění podmínky (nebylo-li stranami dohodnuto něco jiného). Tehdy je teprve naplněna vůle zamýšlená stranami právního jednání. Naproti tomu nesplnění odkládací podmínky znamená, že dosud neúčinné právní jednání účinnosti nenabude.

40. K tomuto významu výrazu „podmínky“ se hlásí rozhodovací praxe dovolacího soudu i při výkladu účinné právní úpravy podle § 548 a násl. o. z. [srov. již např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2020, sp. zn. 24 Cdo 2393/2020; srov. též důvodovou zprávu k o. z., podle které se při návrhu úpravy podmínek vychází z úpravy v § 36 obč. zák., v odborné literatuře srov. obdobně např. DOBROVOLNÁ, E. § 548. In LAVICKÝ, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 303-654). Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022, str.1744, ZUKLÍNOVÁ, M. § 548. In Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I., Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 1247, BERAN, V. § 548. In PETROV, J., VÝTISK, M., BERAN, V. a kol. Občanský zákoník. 2. vydání. 2. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2023, marg. č. 1].

41. Mimo podmínky dle § 548 a násl. o. z. se výrazu „podmínka“ běžně užívá v soukromém právu taktéž pro označení (některých) rozhodujících skutečností tvořících součást hypotézy právní normy. V takovém případě lze hovořit o podmínce hmotněprávní. V nejširším pojetí je pak nerozhodné, zda tato skutečnost vyplývá přímo obsahu právního jednání (např. dle ujednání stran smlouvy) nebo z (kogentní či dispozitivní) právní normy, kterou se daný závazek řídí (tj. ve smyslu podmíněnosti práva jako takového). Hmotněprávní podmínka v tomto smyslu určuje, jaké předpoklady musí být splněny, aby došlo k určitému následku (účinného) právního jednání (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2003, sp. zn. 32 Odo 894/2002, ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1505/2013, nebo ze dne 20. 10. 2021, sp. zn. 26 Cdo 1377/2021). Jinak řečeno, taková podmínka představuje předpoklad pro aplikaci dané právní normy [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 30 Cdo 677/2010), resp. pro naplnění dispozice této právní normy [k obdobnému terminologickému rozlišení podmíněnosti smlouvy (resp. její „právní moci“) a podmíněnosti plnění smlouvy srov. zejm. SEDLÁČEK, J. § 897. In ROUČEK, F., SEDLÁČEK, J. Komentář k Československému obecnému zákoníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi. Díl čtvrtý (§ 859 až 1089). Praha: V. Linhart, 1936, s. 235 a násl. Obdobně pak KNAPP, V. Splnění závazků a jiné způsoby jejich zániku. Praha: ČSAV, 1955, s. 115, nebo PELIKÁNOVÁ I. Podmínky v právních úkonech. Obchodní právo, 1997, č. 11, s. 2 a násl. K pojetí podmínky jako skutečnosti ovlivňující účinnost právního jednání srov. též Tilsch, E. Občanské právo rakouské. Část všeobecná. Praha: Česká grafická akciová společnost Unie, 1910, str. 153. Částečně kriticky k tomu srov. MELZER, F. § 549. In MELZER, F., TĚGL, P. a kol. Občanský zákoník § 2716-2893. Velký komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1376. K uplatnění institutu „podmínky“ na úrovni nadnárodních (akademických) projektů unifikace (evropského) soukromého

práva ve smyslu odkladu či zániku účinnosti závazkových práv či povinností, resp. celého závazkového poměru, srov. zejm. čl. III.-1:106 Společného referenčního rámce (Draft Common Frame of Reference). Z komparativního hlediska k rozličným národním přístupům srov. též např. von Bar, Ch. a kol. Principles, definitions and model rules of European private law. Mnichov: Sellier, 2009, str. 723].

42. Z hlediska uvedeného pojmového rozlišení představují podmínky tvořící obsah zadání veřejného příslibu odměny ve smyslu § 2886 odst. 1 o. z. podmínky hmotněprávní, neboť jejich účelem není odložení účinnosti samotného veřejného příslibu jako jednostranného právního jednání příslibujícího, nýbrž vymezení okruhu skutečností rozhodujících pro vznik pohledávky konkrétního uchazeče (a tomu odpovídajícího dluhu příslibujícího) na poskytnutí odměny. Veřejným příslibem požadovaný výkon uchazečů totiž nepředstavuje pouze nahodilou složku onoho právního jednání (tzv. *accidentalia negotii*), jejíž přítomnost by byla na vůli jednajícího, nýbrž nutnou náležitost jeho obsahu, bez níž by se nedalo uvažovat o existenci (typového) závazku veřejného příslibu odměny.

43. Zároveň však právní úprava (typového) závazku z jednostranného právního jednání v podobě veřejného příslibu odměny neobsahuje (výslovné) řešení situace, kdy dojde ze strany příslibujícího k záměrnému zmaření jím vyhlášené podmínky pro poskytnutí odměny. Přitom vzhledem k jednostranné povaze vzniku závazku veřejného příslibu, kdy je pouze na vůli příslibujícího, jakým způsobem podmínky pro vznik práva na odměnu stanoví, nemůže být zároveň zcela na vůli příslibujícího, zda umožní (některým nebo všem) zájemcům jím (závazně) vyhlášené podmínky splnit.

44. Je tomu tak proto, že vyhlásí-li příslibující veřejný příslib veřejně, veřejný příslib ho v dané podobě zavazuje, tj. vyvolává právní následky, zejména pak povinnost příslibujícího poskytnout oprávněnému odměnu v případě splnění stanovených podmínek (provedením požadovaného výkonu), nebyl-li veřejný příslib odvolán při splnění předpokladů stanovených v § 2885 o. z.

45. Příslibující tak po vyhlášení veřejného příslibu nemůže jeho jednotlivé náležitosti jednostranně měnit (ledaže příslib odvolá podle § 2885 o. z.), a to ani tím způsobem, že zamezí některému z uchazečů možnost splnit požadovaný výkon. V opačném případě by v konečném důsledku docházelo tímto způsobem k reálnému vyloučení závaznosti slibovatelem vyhlášeného veřejného příslibu. Účelu a smyslu závazku veřejného příslibu se přitom přičí, aby příslibující mohl jednat, ke kterému není oprávněn, záměrně zmařit splnění požadovaného výkonu.

46. Při úvaze nad možným následkem záměrného zmaření výkonu požadovaného veřejným příslibem je třeba vzít v potaz i zásadu poctivosti zakotvenou v § 6 o. z., tedy že každý má povinnost jednat v právním styku poctivě (odst. 1) a nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu, jakož nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu (odst. 2).

47. Dovolací soud proto ve smyslu § 10 odst. 1 o. z. posoudil, zda lze tuto mezeru v právní úpravě (typového) závazku veřejného příslibu odměny překlenout (analogickým) užitím ustanovení co do obsahu a účelu nejbližšího řešené situaci.

48. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k závěru, že předpokladem užití analogie jako nástroje soudcovského dotváření práva je závěr o existenci tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v právu. O takovou mezeru se jedná toliko v případě, kdy argumenty teleologického výkladu, které jsou relevantní při interpretaci příslušného ustanovení, platí i pro skutkové stavy, které nelze podřadit pod nejšířší jazykový význam tohoto ustanovení. Stav, kdy pro jeden případ, znaky jehož skutkové podstaty jsou popsány v hypotéze právní normy, tu z jejího jazykového výkladu vyplývá určitý následek stanovený v dispozici, pro jiný případ však nikoliv, ačkoliv se teleologie tohoto ustanovení (vzhledem k hodnotám a principům, na nichž je založen právní řád) vztahuje stejně na

oba případy, se neslučuje s principem hodnotové bezrozpornosti právního řádu a opodstatňuje závěr o neúplnosti zákona, kterou je možno a nutno dotvořit prostřednictvím judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, uveřejněný pod č. 78/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo jeho rozsudky ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2309/2011, ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 32 Cdo 1519/2012, a ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 32 Cdo 2422/2015, popř. nálezy Ústavního soudu ze 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01, ze dne 8. 2. 2006, sp. zn. IV. ÚS 611/05, ze dne 21. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 717/05, a ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06).

49. V tomto smyslu se pro účely překlenutí tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v právní úpravě (typového) závazku veřejného příslibu odměny jeví jako ustanovení co do obsahu a účelu nejbližší ustanovení § 549 odst. 2 o. z.

50. Podle § 549 odst. 2 o. z. zmaří-li záměrně, aniž je k tomu oprávněna, splnění podmínky strana, které je nesplnění podmínky na prospěch, považuje se podmínka za splněnou.

51. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl (na základě obdobné právní úpravy stanovené v § 36 odst. 3 obč. zák., ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013) k závěru, podle kterého zmaří-li osoba záměrně a neoprávněně splnění podmínky, přičemž nesplnění podmínky je jí na prospěch, stane se právní úkon nepodmíněným. Nelze však považovat za záměrné a neoprávněně zmaření odkládací podmínky jednání, se kterým byla druhá smluvní strana srozuměna a k němuž dala svůj souhlas. Takové jednání není svévolným jednáním narušujícím důvěru druhé smluvní strany v řádné naplnění uzavřené smlouvy a není tedy ani jednáním, které by bylo třeba sankcionovat způsobem předvídaným v § 36 odst. 3 obč. zák. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2012, sp. zn. 29 Cdo 3661/2010).

52. K účinné právní úpravě podle § 549 odst. 2 o. z. lze doplnit, že toto ustanovení obsahuje fikci splnění podmínky v případě, kdy zmaření podmínky záměrně způsobila osoba, které je nesplnění podmínky na prospěch. Jedná se o projev civilně právní zásady poctivosti, dle které nesmí nikdo těžit ze svého protiprávního jednání [srov. obdobně např. DOBROVOLNÁ, E. § 548. In LAVICKÝ, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 303-654). Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022, str. 1744].

53. Záměrné zmaření splnění podmínky představuje takové jednání, které je úmyslné a svým účelem směřuje ke zmaření podmínky. Zmaření podmínky tedy musí být cílem i následkem takového jednání, přičemž splnění podmínky musí skutečně ovlivnit. Pouhá snaha ovlivnit splnění podmínky nestačí. Záměr se nutně nemusí vztahovat k získání prospěchu, byť tomu tak zpravidla bude (srov. obdobně např. BERAN, V. § 549. In PETROV, J., VÝTISK, M., BERAN, V. a kol. Občanský zákoník. 2. vydání. 2. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2023, marg. č. 3.)

54. Pro nastoupení fikce splnění dle § 549 odst. 2 o. z. musí podmínku zmařit strana, které je nesplnění podmínky na prospěch. Fikci splnění v případě záměrného zmaření podmínky zakotvuje pravidlo, jehož cílem je, aby záměrné zmaření podmínky nevedlo ke chtěnému cíli, tedy k nesplnění podmínky, ale naopak - zákonodárce finguje její splnění (k tomu obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 srov. PELIKÁNOVÁ, I. Podmínky v právních úkonech. Obchodní právo. Wolters Kluwer, 1997/11, s. 10).

55. Vzhledem k tomu, že účel a smysl (teleologie) závazku veřejného příslibu odměny jsou z hlediska záměrného zmaření vyhlášené podmínky příslibujícím obdobné jako v případě záměrného zmaření splnění odkládací podmínky právního jednání, neslučovalo by se s principem hodnotové bezrozpornosti právního řádu, aby tyto situace byly posuzovány odlišně.

56. Pro závěr o (analogickém) užití právní úpravy fikce splnění podmínky na situaci záměrného zmaření podmínky veřejného příslibu odměny příslibujícím lze nalézt oporu i v odborné literatuře

(srov. zejm. MELZER, F. § 2884. In MELZER, F., TÉGL, P. a kol. Občanský zákoník § 2716-2893. Velký komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1376, obdobně též srov. MAYR, R. Die Auslobung. Eine zivilistische Untersuchung. 1. vydání. Wien, Manz, 1905, str. 76-77).

57. Jak v případě podmínky jako nahodilé náležitosti právního jednání, tak v případě podmínky veřejného příslibu je shodné, že jednající je ze svého jednání zavázán, přičemž zamýšlený následek nastane až vznikem určité (nejisté) události. Je tak v souladu se shora uvedenými východisky (teleologií dotčených ustanovení), aby v obou situacích bylo zamezeno stavu, kdy z takového (neoprávněného) zmaření bude těžit osoba, které je toto zmaření na prospěch. Situaci, kdy by došlo ke zmaření možnosti splnit požadovaný výkon vůči více konkrétním uchazečům, byť byla příslibena pouze jedna odměna, je pak třeba posoudit podle konkrétních okolností věci (zejména vzhledem ke konkrétnímu obsahu veřejného příslibu).

58. Nelze též pominout, že v případě závazku veřejného příslibu odměny nedochází v případě zmaření požadovaného výkonu příslibujícím k prodlení věřitele a s tím spojeným následkům, neboť vyhlášením veřejného příslibu nevzniká uchazeči vůči příslibujícímu dluh (na splnění požadovaného výkonu) a nelze tak uvažovat ani o nepřijetí řádně nabídnutého plnění dluhu nebo neposkytnutí potřebné součinnosti ze strany příslibujícího mající za následek jeho (věřitelské) prodlení (srov. § 1975 o. z.). Príslibující tak při zmaření požadovaného výkonu nevykonává postavení věřitele, nýbrž svým jednáním směřuje ve výsledku ke změně závazného obsahu veřejného příslibu vyloučením jednoho či více uchazečů z možnosti splnění požadovaného výkonu, aniž by došlo (muselo dojít) k ukončení závazku odvoláním příslibu za zákonem stanovených podmínek.

59. Obdobně pak pro řešení dané situace nejsou aplikovatelná ani ustanovení o institutu tzv. předšmluvní odpovědnosti za ukončení jednání o smlouvě bez spravedlivého důvodu podle § 1729 o. z. (a to ani přiměřeným použitím podle § 1723 odst. 2 o. z. ani cestou analogie), neboť tato úprava následků nepoctivého jednání strany o uzavření smlouvy (jako dvoustranného či vícestranného právního jednání) neodpovídá účelu a smyslu (teleologii) vzniku a plnění jednostranného závazku z veřejného příslibu odměny. Zatímco následkem porušení povinností z tzv. předšmluvní odpovědnosti je vznik deliktu újmy a závazku k její náhradě (odčinění) mezi konkrétními stranami směřujícími k uzavření smlouvy, aniž by mezi stranami povinnost k uzavření smlouvy (natož samotný závazek z této smlouvy) vůbec vznikla, v případě veřejného příslibu je důsledkem zmaření možnosti splnit požadovaný výkon příslibujícím zúžení či úplné vyloučení okruhu uchazečů usilujících o odměnu (pohledávku na ni) na základě jednostranného právního jednání příslibujícího, jež je v daném okamžiku pro něj již závazné, a to vůči bližší neurčenému okruhu uchazečů jako pojmovému znaku (typového) závazku veřejného příslibu odměny. Na tom nic nemění, že v souvislosti s vyhlášením veřejného příslibu může při porušení povinnosti ze strany příslibujícího vznikat újma a podle okolností též závazek k jejímu nahrazení (odčinění).

60. Stejný závěr platí i o aplikaci právní úpravy zániku závazku pro (následnou) nemožnost plnění podle § 2006 a násl. o. z., neboť do naplnění podmínek veřejného příslibu (požadovaného výkonu) nevzniká bez dalšího mezi konkrétním uchazečem a příslibujícím žádný dluh a tomu odpovídající pohledávka (ani dluh uchazeče na splnění požadovaného výkonu ani dluh příslibujícího na zaplacení příslibené odměny), proto nelze uvažovat ani o zániku závazku z veřejného příslibu odměny pro (následnou) nemožnost plnění takového (neexistujícího) dluhu.

61. Lze tak uzavřít, že ačkoliv požadovaný výkon ve veřejném příslibu odměny nepředstavuje (skutečnou) podmínku ve smyslu § 548 a násl. o. z., lze analogicky úpravu o záměrném zmaření (skutečné) podmínky aplikovat i na požadovaný výkon veřejného příslibu odměny, neboť svým účelem a smyslem (teleologií) se podmínky požadovaného výkonu v tomto směru povaze (skutečných) podmínek blíží. Proto právní úprava fikce splnění podmínky podle § 549 odst. 2 o. z. se (analogicky) uplatní i pro posouzení záměrného zmaření splnění podmínky veřejného příslibu

odměny příslibujícím.

Posouzení v poměrech projednávané věci

62. Při uplatnění shora uvedených závěrů na poměry projednávané věci je třeba v první řadě zohlednit, že dovolací soud ve svém předchozím rozsudku dospěl k závěru, že předmětný projev žalobce ze dne 21. 12. 2017 má povahu veřejného příslibu, přičemž žalovaná (která měla již dříve uzavřenou licenční smlouvu s OSA) nesplnila druhou podmínku tohoto příslibu, když po 1. 1. 2018 neuzavřela (mimo jiné) se žalobcem žádnou licenční smlouvu prostřednictvím kontaktního místa OSA.

63. Dospěl-li odvolací soud v dalším řízení k závěru, že je vázán právním názorem dovolacího soudu o nesplnění druhé podmínky veřejného příslibu ze strany žalované i ve vztahu k případnému (novému) zjištění, že žalovaná o uzavření licenční smlouvy usilovala, avšak její snaha byla zmařena žalobcem, není rozhodnutí odvolacího soudu správné

64. Vzhledem k tomu, že odvolací soud v důsledku uvedeného nesprávného právního názoru dále neposuzoval (ani po skutkové ani po právní stránce) obranu žalované o vzniku fikce splnění předmětné podmínky v důsledku jejího záměrného zmaření žalobcem jako příslibujícím, ačkoli při zjištění rozhodujících skutečností (aniž by v tomto směru dovolací soud jakkoli předjímal výsledky dokazování v dalším řízení) může být tato obrana žalované opodstatněná, je rozhodnutí odvolacího soudu v tomto směru neúplné, a tudíž nesprávné.

65. V rozsahu, v jakém je dovolání přípustné, zkoumal dále dovolací soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř., zda řízení nebylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., respektive jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a dospěl k závěru, že řízení takovými vadami netrpí.

V. Závěr

66. Dovolací soud s ohledem na výše uvedené důvody dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu je při řešení právních otázek, pro něž je dovolání přípustné, nesprávné.

67. Jelikož vzhledem k dosavadním výsledkům řízení není možné v dovolacím řízení o věci rozhodnout [§ 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř.], dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu včetně závislého výroku o nákladech řízení podle § 243e odst. 1 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) zrušil.

68. Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i pro rozsudek soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud v dotčeném rozsahu rovněž rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Tarifní hodnota](#)

- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)